

HE IS DEAD. EXPLAIN THIS.

My Father's Funeral Was the End of His Life.
Not of His Presence.

FERDINANDO FREGA / BLADEFREGA

MORTUUS EST. HOC EXPLICA.

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 01

Funus Patris Mei Finis Vitae Eius Fuit. Non Praesentiae Eius.

Pater meus mortuus est.

Non est opinio.

Funus fuit.

Loculus fuit.

Coemeterium fuit.

Propinqui fuerunt qui manus prensabant, submisce loquebantur, easdem sententias iterabant quas homines per saecula iterant cum nihil utile iam dicendum habent.

Septuaginta novem annos natus erat.

Ego sexaginta.

Mathematica mortis plane perspicua erat.

Quod postea accidit, non item.

Per unum annum egi ut quilibet vir sanae mentis ageret.

Eum luxi.

Eius memini.

Eum desideravi.

Interdum de eo loquebar.

Plerumque non loquebar.

Vita, tamquam creditor patiens, cotidie mane veniebat ut debitum exigeret.

Rationes solvendae.

Labor.

Familia.

Officia.

Dies in hebdomadas versi sunt.

Hebdomades in menses.

Deinde aliquid mutatum est.

Non subito.

Non cum strepitu.

Tacite.

Ut robigo in ferro apparet.

Ut aurora cubiculum intrat.

Ut filius invenit tempus in se operatum esse sine venia.

Coepi ad prandium calicem vini bibere.

Pater meus id facere solebat.

Capsicorum acrium studio quasi obsessus sum.

Pater meus ea amabat.

Tussis pertinax apparuit.

Eadem tussis molesta quam ille per annos se non habere simulaverat.

Deinde ioci venerunt.

Eadem sicca ironia.

Idem temporis sensus.

Eadem consuetudo subridendi antequam acumen ioci proferret.

Quadam vespera imaginem meam in speculo deprehendi.

Paulisper risi.

Deinde destiti.

Faciem agnovi.

Sed virum non agnovi.

Sensum illum melius explicare non possum quam sic:

Mei ipsius simillimus videbar.

Tamen alius quidam ibi stare videbatur.

Id initium fuit.

Aut fortasse multo ante coeperat, et ego tantum non animadverteram.

Eodem fere tempore aliud accidit.

Die 9 Iunii 2026 ante computatrum meum consedi ut veterem situm WordPress renovarem.

Id erat consilium.

Negotium administrativum simplex.

Unum ex illis officiis taediosis quae adulti obeunt quia res ipsa exsistere pergit.

Pro eo novum dominium interretiale emi.

Gillettenarrative.com.

Nomen excogitavi.

Deinde aliquid aedificare coepi quod nemo a me petiverat.

Mirum non erat opus.

Mirum erat propositum.

Nihil vendere conabar.

Negotium non incohabam.

Pecuniae collocatores non sectabar.

Approbationem non quaerebam.

Omnia gratis dabam.

Quo magis laborabam, eo minus rationi consentaneum fiebat.

Decem horas in dies.

Duodecim.

Quindecim.

Viginti.

Si obsessio officium haberet, ego vigiliae eius nocturnae praefectus factus eram.

Tamen perrexi.

Deinde Bing aliquid inexpectatum fecit.

Unum ex operibus meis primum apparuit in quaestione de Gillette.

Familia mea id fortunam appellavit.

Casum.

Rem fortuitam.

Assensus sum.

Paulo antequam id probarem.

Aliud opus edidi.

Iterum accidit.

Deinde aliud.

Iterum.

Tandem etiam casus explicationem postulare coepit.

Affinis meus de advocatis sollicitus erat.

Ego sollicitus eram ut intellegerem quid accideret.

Hae curae valde diversae sunt.

Altera consequentias timet.

Altera causas quaerit.

Causas semper praetuli.

Sed dum responsa sector, corpus meum in colloquium intravit.

Primum glandula inflammata.

Deinde abscessus dentis.

Deinde dolor dorsi.

Deinde dolor crurum.

Signum post signum.

Nihil calamitosum.

Nihil tragicum.

Tantum satis ut vir attenderet.

Quodam die, dum in cella subterranea veterem murem computatri quaero, imaginem photographicam aviae meae inveni.

Mater patris mei.

Eam non quaesiveram.

Tamen ibi erat.

In capsula oblita exspectans.

Imaginem in crumenam posui.

Non quia causam haberem.

Quia nullam causam habebam cur non ponerem.

Postea quaedam ex his uxori meae explicare conatus sum.

Diligenter auscultavit.

Deinde mihi diem apud psychiatrum constituit.

Id plane rationi consentaneum duxi.

Verum est me fortasse idem facturum fuisse.

Nam tum quaestio quaedam animum meum occupare coeperat.

Quaestio periculosa.

Non quia responsum haberet.

Quia non habebat.

Quid tandem superest cum homo moritur?

Non iure.

Non biologice.

Non religiose.

Humane.

Vox?

Consuetudo?

Memoria?

Gestus?

Vini studium?

Subrisus?

Potestne pater evanescere et tamen praesens manere in
architectura alterius vitae?

Nescio.

Scio tantum quid acciderit.

Quo magis patrem meum quaerebam, eo minus eum in
coemeteriis inveniebam.

Eo magis eum in me ipso inveniebam.

Tandem incommoda corporis remiserunt.

Alium.

Fabae.

Oryza.

Longae ambulationes.

Tempus.

Corpus convaluit.

Quaestiones manserunt.

Quodam die post meridiem domo exii cum uno dollario in sinu.

Unum dollarium erat quod solum supererat ex septuaginta quae ad reliquum mensem sufficere putaveram.

Fortuna favente, penus mea crumena ditior erat.

Oryza.

Fabae.

Caepae.

Alium.

Satis ut vir viveret.

Non satis ut quemquam moveret.

In via duos senes conveni.

Pauperes.

Dignitate praeditos.

Invisibiles, ut senes saepe fiunt.

Pecuniam non petiverunt.

Auxilium non petiverunt.

Tantum exsistebant.

Eis ultimum dollarium meum tradidi.

«Nolite de eo disputare», inquam.

«Si impendere non potestis, fortasse vobis fortunam afferet.»

Riserunt.

Abii.

Paucis metris post, unus ex eis me revocavit.

«Heus, vir bone.»

Me converti.

Subrisit.

Deinde aliquid dixit quod numquam oblitus sum.

«Omne quod vivitur narrari potest una tantum de causa.

Quia accidit.»

Deinde abiit.

Eum numquam iterum vidi.

Homines saepe Deum quaerunt cum vita difficilis fit.

Ego raro.

Non quia Eum reiciam.

Quia numquam in quaerendo valde peritus fui.

Observare malo.

Spectare.

Attendere.

Diligenter ea inspicere quae plerique neglegunt.

Casum.

Imaginem photographicam.

Subrisum.

Patrem mortuum in consuetudinibus filii viventis apparentem.

Pater meus mortuus est.

Id scio.

Funus id probavit.

Loculus id probavit.

Coemeterium id probavit.

Sed si mors vitam eius finivit, praesentiam eius non finivit.

Et si dissentis, id prorsus licet.

Non te rogo ut mihi credas.

Te tantum rogo eandem quaestionem quam ipse mihi posui.

Mortuus est.

Hoc explica.

Ferdinando